

Він

Любомир Погорілий

"Присвячую тому, кого кохаю більше ніж себе"

"ВІН"

"Люди дивляться в дзеркала, але не бачать себе справжніх"

Я теж так думала. Кожного разу дивлячись в дзеркало, я видивляла кожну зморшку на своєму лиці. Як мені казали: "Старість, коте, то не радість".

Я теж так думала. Кожного разу помічаючи сиву волосину на своїй голові, мені хотілося аж кричати! Як таке може бути! Звідки! Я ж начебто, не нервувала... Та фокусуючи свій погляд на фоторамці з його фото, зіниці мого ока так і пливли, так і тонули в його погляді. Могла я так і годинами сидіти як мертва, але і ні жива. От сиділа, сиділа розчісувала свої довгі, білокурі пасма, як знову задивилася на нього. А погляд його так і запалював в мені щось, що викликало у мене, знаєте, дивні почуття.

Жила я ним, розумієте? А як він мене не помічав, чи навіть слова не казав, хотіла я усе трошити: кричати, наче навіжена і розбити, розбити їх усіх! Їхні задоволені лиця!...Вони сміялися, я впевнена і саме з мене! Бо він... Не дає мені навіть шансу!

Не буду брехати, плакала. І не раз себе я проклинала, що його я покохала. Думала, що пройде, що не назавжди...Та куди там! Так в житті я ще не помилялась...Була сліпа, немов кротиха, сліпо вірила його словам! Думала, що він мене теж кохає...Але як завжди, я падала, і не раз.. І коли думала, що вже не станеться знову цього, бачила його з другою!

Ха, звичайна подруга, так він мені сказав. Та хіба я вже така сліпа? Так, люблю я його сліпо, а до його ніг би світ я весь покалала. Не жаліла би себе, ні, і в думках такого не бувало, себе я б йому всю віддала: всю свою любов і серце... Кожну, навіть, маленьку частиночку душі своєї я б йому віддала!...Ні..І не думала, щоб він назад мені щось то вертав! Бо любила я його такого...

Ніжного такого...Милого мого...

А коли сиділа перед дзеркалом своїм, так дивилась в нього я хвилини, може і години.

А коли я не могла терпіти більше, кулаками дзеркало довбала, а воно ніби кричало: "Ні, не треба, зупинись! Заради кого? Заради чого? Схаменись!..."

Не слухала благань я дзеркала свого, так довбала, а як в руку шматок скла загнала, так тряслась я, може, заплакала тоді і я. Не казала я нічого: чорна туш стікала з сльозами, а я ковтала, ковтала все: його образи, вчинки, холод. А як згадувала ще щось, гірше..Тоді я зовсім вже згасала.

А кров все капала з руки, все так лилась червона кров, все так лилась моя любов:

така ж червона, така ж тепла...Тільки для нього.

Робила я для нього все: і розмовами старалась його веселити, і вітала, як зозулька з кожним днем, як зозулька тоді я рахувала, чи чекати мені на наступний день. Допомогала я йому, радила як правильно щось зробити. Та, йому щось видно було мало. Бо все я пам'ятаю, наче вчора це було: я стояла вся така як ляля: біле волоссячко вітер завів, оченята кліпають на нього, а він стоїть, і дивиться на мене, наче я якась дурепа.

— ..... — промовчав він, поки що на цей раз.

Мабуть, якщо мовчить, може, це мій шанс?

— Знаєш, я давно тобі сказати хотіла...Але, не знала як правильно зробити так, щоб все так ясно і чітко розказати.

" . . . . "

Все ще мовчиш? Ну добре, зроблю другий крок вже я.

— Знаєш...Я відчуваю щось таке, що змушує моє серце битися все швидше. Байдуже мені на всіх, крім тебе. Здається, тебе я покохала. Чи можу я дізнатись, яка відповідь твоя?

Та не встигла я договорити, як підбігла дівчина уже друга.

— Агов! Ходім скоріше!

Хапнула вона різко його за руку.

"Куди ти його..Та як посміла..!"

— Що ця "божевільна" від тебе хоче?

А він мовчав, і так хитро посміхнувся. Взяв її. Провів рукою по щоці. І поцілував. Отак і взяв. Поцілував.

Я промовчала. Низько голову опустила, і поплентала назад.

Не заплакала..Ні,ні!

Я зрозуміла, що для нього я ніхто!

Відкрила двері. Сіла. Не було сил навіть кричати. Вдягнула сукню і почала танцювати, наче дикою стала: і кружляла, я співала. Як різко, стала. Згадала...

Вийшла на мороз. Підійшла я до моста. Подивилася у даль, волосся вітер все ще завіва...

"Що ж..Доле, твоя взяла..."